

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki (przewodniczący)
SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)
SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **D. K.**

skazanego czyn z art. 280 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 17 stycznia 2024 r., kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego
na niekorzyść skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego
w Stargardzie
z 26 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 245/23

**uchyla zaskarżony wyrok a sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Stargardzie do ponownego rozpoznania
[PGW]**

UZASADNIENIE

D. K. został oskarżony o to, że:

W dniu 21 stycznia 2023 r. przy ul. [...], w [...] działając wspólnie i w porozumieniu z
nieletnimi M. A. i M. S. oraz dwoma nieustalonymi sprawcami dokonał rozboju na

osobie D.B. w ten sposób, że otoczyli pokrzywdzonego stwarzając przewagę liczebną, a następnie użyli przemocy w postaci szarpania doprowadzając pokrzywdzonego do stanu bezbronności, po czym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki [...] koloru czarnego o wartości 650 złotych, czym działali na szkodę D. B., tj. o czyn z art. 280 §1 k.k.

Wyrokiem z 26 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 245/23, wydanym w trybie art. 387 § 2 k.p.k., Sąd Rejonowy w Stargardzie uznał D. K. winnym zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 280 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37 b k.k. w zw. z art. 34 § 1 a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 1 roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania a nadto zasądził od oskarżonego D. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, przy czym zwolnił go od opłaty sądowej.

Powyższy wyrok wobec niewniesienia apelacji uprawomocnił się 4 lipca 2023 r.

Od powyższego wyroku 14 września 2023 r. w trybie art. 521 § 1 k.p.k. na niekorzyść skazanego kasację wywiódł Prokurator Generalny, w której w/w wyrokowi zarzucił:

rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 387 § 1, 2 i 3 k.p.k. polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwego wniosku oskarżonego D. K. o skazanie go bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wydanie wyroku skazującego mimo, iż wniosek ten zawierał nieprawidłową propozycję orzeczenia – za czyn z art. 280 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37 b k.k. – kary mieszanej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności oraz kary 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, podczas gdy uwzględniając górną granicę ustawowego zagrożenia za przypisane przestępstwo, zgodnie z treścią art. 37 b k.k. możliwe było orzeczenie wobec oskarżonego D. K. kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy oraz kary ograniczenia wolności do lat 2, co skutkowało wydaniem wyroku również z rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą wskazanego wyżej przepisu prawa materialnego.

Formułując powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Stargardzie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co uzasadniało jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zaskarżony bowiem wyrok jest wadliwy, gdyż został wydany z rażącym naruszeniem prawa opisanym w zarzucie kasacji.

Istotnie sąd rozstrzygając wniosek oskarżonego złożony w oparciu o treść przepisu art. 387 § 1 k.p.k. jest zobowiązany przede wszystkim sprawdzić zaistnienie wszystkich warunków dopuszczalności takiego wniosku. Jednym z nich z pewnością będzie sprawdzenie zgodności zgłaszanych we wniosku, zaakceptowanych m.in. przez prokuratora propozycji, w tym również tych co do oceny prawno-karnej zarzucanego oskarżonemu czynu, wymiaru kary bądź środków karnych, z obowiązującymi przepisami prawa karnego materialnego. W sytuacji, w której treść wniosku tychże regulacji prawnych nie respektuje, niewątpliwym obowiązkiem sądu jest bądź to uzależnienie swojej decyzji o uwzględnieniu tego wniosku od dokonania w nim zmiany konwalidującej dostrzeżoną jego wadliwość (art. 387 § 3 k.p.k.) bądź też rozpoznanie w dalszym ciągu sprawy na zasadach ogólnych (zob. wyrok SN z 13 lutego 2019 r., sygn. akt VKK 34/18).

Powyższemu obowiązkowi Sąd Rejonowy w Stargardzie nie sprostał, albowiem orzekł zgodnie z wnioskiem oskarżonego, który w istocie był wadliwy.

Zgodnie bowiem z art. 37 b zd. 1 k.k. w sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, sąd może orzec jednocześnie karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, a jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat - 6 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do lat 2.

Występek z art. 280 § 1 k.k. w dniu jego popełnienia, jak i w dniu wyrokowania zagrożony był karą pozbawienia wolności do lat 12. Jest zatem kwestią oczywistą, że w tej sytuacji Sąd Rejonowy, decydując się na zastosowanie instytucji z art. 37 b k.k., mógł w ramach sekwencji kar orzec wobec skazanego maksymalnie karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pełni więc zasadnie naruszenie to podniósł w zarzucie kasacji Prokurator Generalny, a wpływ naruszenia jawi się jako oczywisty.

Sąd ponownie rozpoznający sprawę winien mieć na uwadze poczynione uwagi i ponownie orzekając winien respektować obowiązujące regulacje prawne.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

[PGW]

[ał]